

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
NIGHTWORK

Copyright © 2022 by Nora Roberts

First published in the United States by St. Martin's Press, an imprint of
St. Martin's Publishing Group

Translation rights arranged by Writer's House, LLC. New York

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04810-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Noćna igra

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Za Džejsona i Ket,
moju pozorišnu decu*

PRVI DEO

DEČAK

*Volja dečaka je volja vetra,
A misli o mladosti duge, duge misli.*

Henri Vodsvort Longfelou

Svako lako savlađuje bol, izuzev onoga koji ga ima.

Vilijam Šekspir, *Mnogo vike ni oko čega*

PRVO POGLAVLJE

Kad mu je bilo devet, i majka mu prvi put zaplesala smrtonosni ples s rakom, postao je lopov. Tada to nije video kao izbor, pustolovinu, uzbuđenje – mada je kasnije upravo tako gledao na svoju karijeru. Mladi Hari But poistovećivao je krađu s preživljavanjem.

Morali su da jedu, plaćaju hipoteku i lekare i kupuju lekove, čak i kad je majka bila previše bolesna da bi radila. Davala je sve od sebe, uvek je davala sve od sebe, trudila se čak i kad joj je kosa ispadala u pramenovima i kilogrami su joj se topili sa već mršavog tela.

Mala firma koju je osnovala sa sestrom, njegovom ludom tetkom Megs, nije mogla da drži korak s troškovima lečenja raka, s ogromnom količinom dolara potrebnih da se izbore sa onim što je napadalo majčino telo. Mama je bila kičma Servisa za čišćenje *Sjajne sestre*, i mada je i on uskakao vikendima, gubili su klijente.

Izgubiš klijente, izgubiš prihode. Izgubiš prihode, a moraš pronaći novac da platiš hipoteku na udobnu dvosobnu kuću u zapadnom delu Čikaga.

Možda i nije bila neka kuća, ali pripadala je njima – i banci. Mama nije propustila nijednu glupu ratu dok se nije razbolela. Ali banke to nisu uzimale u obzir kad su počeli da kasne.

Svi su želeli novac od njih, i još su im i dodavali ako ne bi platili na vreme. Ako imaš kreditnu karticu, možeš kupovati stvari kao što su lekovi i cipele – stopala su mu rasla – ali to je samo povećavalo račune, još su više kasnili s plaćanjem, i kamate su rasle, dok nije čuo majku da plaće noću kad je mislila da on spava.

Znao je da je Megs pomagala. Zaista je vredno radila da zadrži klijente, i plaćala je neke račune ili zakasnele takse sopstvenim novcem. Ali ipak nije bilo dovoljno.

Sa devet je saznao da reč *zaplena* znači da možeš biti izbačen na ulicu. A reč *preuzeti* znači da neko može doći da ti uzme auto.

I tako je sa devet, na teži način naučio da igranje po pravilima, kao što je radila majka, nije mnogo značilo birokratiji.

Umeo je da džepari. Njegova luda tetka Megs radila je nekoliko godina u cirkusu i naučila je neke trikove. Naučila je i njega tome kao nekoj vrsti igre.

Bio je dobar u tome, prokleta dobar, i iskoristio je taj dar. To što ga je mama tako pažljivo učila da razlikuje dobro i zlo, nije mu mnogo značilo ni kad je povraćala u kupatilu posle hemioterapije, niti kad je vezivala maramu oko ćelave glave da se odvuče i očisti nečiju lepu kuću kraj jezera.

Nije krivio ljude u tim lepim kućama kraj jezera, ili u otmenim penthausima ili sjajnim poslovnim zgradama. Samo su imali više sreće od njegove mame.

Vozio se vozovima, tumarao ulicama, birao mete. Umeo je da ih prepozna. Nesmotreni turisti, tip koji je previše popio u baru, žena prezauzeta slanjem poruka da bi pazila na torbicu.

Nije ličio na lopova, mršav momčić, tek izrastao, sa ćubom talasaste smeđe kose i dubokim plavim očima spuštenih kapaka iz kojih je zračila nevinost.

Umeo je da se osmehne i čarobno i stidljivo. Nekad bi pokrio tu ćubu bejzbol kapom *Kabsa* okrenutom naopačke (mangupski izgled) ili bi je ukrotio u, kako je mislio, zalizanu frizuru đaka privatne škole.

U vreme kad mu je majka bila previše bolesna da shvati šta se dešava, hipoteka je bila otplaćena – Megs nije pitala; on nije pričao – a oni su ostali na nogama. I imao je dovoljno da u radnjama s polovnom robom potraži garderobu.

Stari školski blejzer, platnene pantalone, izbledeli duks. Našio je vrećice i džepove unutar polovnog – ko zna koliko puta preprodanog – zimskog kaputa.

I kupio je svoj prvi komplet kalauza.

I dalje je imao dobre ocene. Imao je bistru, žednu glavu, učio je, radio domaći, i nije upadao u nevolje. Pomišljao je da i sam pokrene neki posao – da naplaćuje drugima izradu zadataka. Ali shvatio je da većina dece brblja.

Umesto toga, vežbao je sa kalauzima, koristio je kompjuter u biblioteci da istražuje sigurnosne sisteme i alarme.

Onda se njoj stanje popravilo. Iako je još bila bleđa i mršava, ojačala je. Lekari su rekli da je ušla u remisiju.

To mu je postala omiljena reč.

Noćna igra

Naredne tri godine život se odvijao uobičajeno. I dalje je džeparario. Krao je po prodavnicama – veoma pažljivo. Ništa preskupo, ništa prepoznatljivo. Sklopio je lep dogovor sa zalagaonicom u južnom delu grada.

Imali su planinu računa da otplate – a novac koji je zarađivao od davanja časova drugim učenicima nije bio dovoljan.

Osim toga, sad mu se i osladilo.

Majka i Megs ponovo su izgradile posao, i tri godine je, leti, Hari čistio i ribao i ispitivao kuće i poslovne prostore.

Mladić s pogledom u budućnost.

Onda, kad se planina dugova svela na brdo, kad su brige nestale iz maternih očiju, rak se vratio na još jedan ples.

Dva dana posle njegovog dvanaestog rođendana, Hari je provalio u prvu kuću. Strah koji je osetio da će biti uhvaćen i da će ga odvući u zatvor, i da će se ta trauma udružiti s rakom i ubiti mu majku isparila je istog trenutka kad se našao unutra u tihom mraku.

U kasnijim godinama, kad se osvrnuo, razumeo je da je to bio trenutak kad je pronašao svoju svrhu. Možda to nije bila dobra svrha, prihvatljiva u pristojnom društvu, ali bila je njegova.

Stajao je, sada visoki dečak nakon dugo željenog naglog rasta, i zurio je kroz široke prozore u mesečinu koja je sijala preko jezera. Sve je mirisalo na ruže, limun i slobodu.

Samo je on znao da stoji tu. Mogao je dodirnuti sve što je želeo, uzeti šta god je želeo.

Razumeo se u tržište za elektroniku, srebro, nakit – iako je dobar nakit bio zaključan. Još nije otkrio kako da provali sef. Ali i to će, obećao je sebi.

Nije imao vremena ili sposobnosti da sad odnese sve sjajne predmete.

Sad je želeo samo da stoji tamo, samo da uživa, ali naterao se da radi.

Otkrio je da se većina ljudi uopšte ne ustručava da tračari pred kućnim pomoćnicima. Naročito ako je taj pomoćnik dvanaestogodišnjak koji riba kuhinjski pod dok ti i tvoja komšunica planirate neki dobrotvorni događaj uz kafu u trpezariji.

I tako, pognute glave, načuljenih ušiju i zaposlenih ruku, Hari je saznao da komšiničin muž ima zbirku poštanskih markica.

Ona se tome smejala.

„To mu je postala opsesija otkako je prošle godine nasledio ujakovu zbirku. Možeš li verovati da je upravo potrošio pet hiljada na jednu markicu?“

„Na jednu?“

„Da ne spominjem sistem kontrole temperature i vlažnosti koji je ugradio u kućnu kancelariju gde ih drži. Nekad se šalio na račun ujakovog hobija, sad je i on u tome. Vuče se po aukcijama i pretražuje internet, dodao je i sopstvene albume. Sad je to investicija, i u redu je. Mislim, šta me briga ako ima gomilu blesavih markica u svom radnom stolu? Ali sad traži aukcije i trgovce u Rimu, da ih obiđe kad budemo tamo narednog meseca.“

„Pusti ga neka kupuje markice“, savetovala ju je njihova klijentkinja. „Ti kupuj cipele.“

Hari je to sve zapamtio i zaključio da mu je univerzum poslao veliki, sjajan znak kad je prijateljica spomenula prenošenje kutija za dobrotvorni događaj do automobila.

Prišao je trpezariji, kao pravo nevinašce. „Oprostite, gospođo Kelper, završio sam u kuhinji. Hm, treba li vam pomoć da nešto prenesete?“

„Zapravo – Alva, ovo je Hari. Hari, gospođi Finkl bi bila potrebna pomoć jakih leđa.“

Blistavo se osmehnuo i pokazao mišice. „Mogu vam pomoći pre nego što odem na sprat da pomognem tetki.“

I tako je otišao s gospođom Finkl do velike, prelepe susedne kuće sa širokim, prelepim pogledom na jezero.

I dobio je priliku da izbliza osmotri alarm kad su ušli. Nema psa, primetio je, što je uvek dobro.

„Hm, selite se, gospođo Finkl?“

„Šta?“ Pogledala ga je dok su prolazili kroz široko predvorje. „O, kutije. Ne, priređujemo dobrotvorni događaj, tihu aukciju. Ja sam zadužena za prikupljanje predmeta.“

„Zaista lepo od vas.“

„Moramo raditi sve što možemo za one manje srećne.“

Razumem, pomislio je Hari, osmatrajući otvoreni prostor, skretanje nalevo. I dupla staklena vrata – zatvorena – sa muškom kancelarijom iza njih.

Izneo je kutije i ubacio ih u prtljažnik sjajnog belog *mercedesa*.

I mada je želeo – dobro bi mu došlo – odbio je napojnicu od pet dolara.

„To je u dobrotvorne svrhe“, rekao je. „Ali hvala.“

Vratio se na posao, proveo ostatak sunčanog letnjeg prepodneva s rukama u vrućoj, sapunjavoj vodi.

On i Megs vratili su se vozom kući ćutke, jer tog dana je bio dan za hemioterapiju, i Megs je tokom čitave vožnje meditirala i držala jedan svoj čarobni kamenčić da pokrene zdrave vibracije. Ili tako nešto.

Noćna igra

A onda su se zajedno s majkom, i njenom ružičastom maramom na glavi, odvezli do bolnice na najbolji i najgori dan.

Najbolji, jer je medicinska sestra – Hari je više voleo nju od lekara – rekla da je mami bolje. Najgori, jer će joj od terapije biti loše.

Sedeo je s njom i čitao joj naglas iz, kako su je zvali, knjige za dan H. Ona je žmurila dok je mašina pumpala lek u nju, ali uspevao je da joj izmami osmeh, pa čak i da je malo nasmeje kad je menjao glasove za različite likove.

„Najbolji si, Hari.“

Promrmljala je to dok je Megs sedela skrštenih nogu na podu kraj kreveta. Zamišljala je, kako im je rekla, jarkobelo svetlo kako uništava rak.

Kao i uvek na najbolji/najgori dan, Megs je napravila nekakvu večeru za koju je tvrdila da ima lekovita svojstva, a miris joj je bio još gori od ukusa.

Palila je tamjan, kačila kristale, i pevušila i govorila o duhovnim vođama ili čemu već.

Ali tako luda kakva je već bila, uvek je ostajala da prenoći na dan hemioterapije, i spavala je na dušek u naduvavanje na podu, kraj sestrinog kreveta.

Iako je znala koliko se često Hari iskrada iz kuće, nije to nikad spomenula. Ako se pitala odakle mu dodatnih sto dolara, nije nikad pitala.

Sad je stajao u jezerskoj kući Finklovih, u napetoj tišini. Kretao se kroz nju nečujno, iako nije bilo nikoga da ga čuje čak i da je tabanao do onih duplih staklenih vrata.

U kancelariji je udahnuo vazduh koji je bledo mirisao na duvan i višnje. Cigare, Hari je zaključio kad je ugledao humidor na širokom, izrezbarenom radnom stolu.

Radoznalo je podigao poklopac i onjušio. Izvadio je cigaru, i nekoliko puta lažno i nadobudno dunuo. Dođavola – ipak mu je bilo tek dvanaest – stavio ju je u ranac.

Zatim je seo na kožnu fotelju s visokim naslonom, boje tamnocrvenog vina, vrteo se tamo-amo, i mrštio, kako je zamišljao da bi neki bogataš možda vodio sastanak.

„Svi ste otpušteni!“ Podigao je prst u vazduh i zafrktao od smeha.

Zatim se bacio na posao.

Došao je pripremljen da se pozabavi zaključanom fiokom, ali Finklovi su očigledno smatrali svoj dom previše sigurnim da bi se trudili.

Hari je pronašao albume – četiri ukupno – i, pomoću olovke-lampe, počeo je da ih pregleda.

Neće ih odneti sve. Nije mu se činilo poštenim, a osim toga, trajalo bi predugo da ih iznese. Ali u protekle tri nedelje, mnogo je istraživao markice.

Finkl je postavljao svoje na crni papir bez kiseline, i koristio je plastičirane omote da ih zaštiti. Imao je mašice, ali Hari nije hteo da rizikuje s njima. Bez vežbe i veštine, mogao je pocepati ili oštetiti markicu i smanjiti joj vrednost.

Većina omota sadržala je po četiri markice vodoravno i šest uspravno. Izabrao je jednu iz prvog albuma i pažljivo je prebacio u fasciklu koju je poneo sa sobom.

Činilo mu se ispravnim da uzme po jednu iz svakog albuma, pa je vratio prvi album i otvorio drugi. Nije žurio s njim, i pošto je Finkl imao pri ruci tabelu u svakom albumu sa navedenim markicama i njihovim vrednostima, nije čak ni morao mnogo da se trudi.

Upravo je izabrao omot iz poslednjeg albuma kad je blesnulo svetlo s druge strane stakla.

Srce mu je snažno zalupalo u grlu, zatvorio je fioku s poslednjim albumom, zgrabio poslednji omot, i uzeo ga sa sobom kad se zavukao ispod stola.

Neko je bio u kući. Neko osim njega.

Drugi lopov. Odrasli. Trojica odraslih. S pištoljima.

Uleteli su mu u misli, trojica muškaraca, odeveni u crno, naoružani do zuba. Možda ne žele markice. Možda čak i ne znaju za njih.

Naravno da znaju, i ući će. Naći će ga, upucati ga u glavu i sahraniti ga u plitkom grobu.

Pokušao je da se skupi, zamišljao da je nevidljiv. I pomislio je na majku, sve bolesniju i bolesniju od brige.

Morao je da izađe, prođe pored njih nekako, ili pronade bolje mesto za sakrivanje. Odbrojao je do tri. Na tri je ispuzao ispod stola.

Na gromoglasnu muziku poskočio je tako da je udario glavom o donji deo radnog stola, dovoljno jako da vidi zvezde.

Tako ošamućen, u sebi je izgovorio sve zabranjene reči koje je znao. Dva puta.

Drugu turu usmerio je na sebe pošto je bio tako glup.

Lopovi nisu palili prokleta svetla, i nisu puštali muziku.

Neko je u kući, da, ali ne banda lopova s pištoljima kojim bi ga upucali u glavu.

Pažljivo – posebno pažljivo pošto su mu ruke drhtale – stavio je omot u fasciklu i zatvorio je u ranac.

Noćna igra

Ispuzao je ispod stola i, držeći na oku staklena vrata, udaljio se od svetla. Usput je primetio tipa – starijeg od sebe, ali ne starog – u boksericama.

U kuhinji, sipao je, izgleda, vino iz boce u dve čaše. Gotovo je otpuzao u mrak kad mu je u vidokrug doplesala devojka.

U donjem vešu. U čipkanom grudnjaku i onim tangama – kao iz kataloga *Viktorija sikreta*, koji je mama njegovog druga Vila dobila poštom, i on i Vil i još neki drugari su balavili nad njim kad god su mogli.

Jarkocrvene na njenoj koži, a videlo joj se i dupe. Naočigled. I grudi su joj se prelivale iznad grudnjaka, i nekako podrhtavale dok je mrdala rame-nima i njihala kukovima.

Videli bi ga da su pogledali prema vratima, ali nije mogao da se pomeri. Imao je dvanaest godina i bio je muško, i trenutna erekcija ukopala ga je u mestu.

Imala je crnu, dugu kosu, dugu, dugu crnu kosu koju je podigla, zatim pustila ponovo da padne kad je dohvatila čašu s vinom. Pila je i plesala prema momku. Plesao je i on, ali za Harija je bio samo mutna mrlja.

Za njega je postojala samo devojka.

Zabacila je ruku iza leđa i otkopčala grudnjak. Kad je pao, svaka kap krvi u Harijevom telu slila mu se u prepone.

Nije nikad video stvarne grudi stvarne devojke. I bile su čarobne.

Njihale su se i poskakivale u ritmu muzike.

Doživeo je svoj prvi zapanjujući orgazam uz „Dance, Dance“ *Fol aut bojsa*.

Uplašio se da će mu oči ispasti iz glave. Uplašio se da mu je srce stalo. A onda je samo želeo da leži tamo na sjajnom drvenom podu do kraja života.

Ali sad je tip navalio na devojku, i devojka je navalila na tipa. Radili su svašta, baš svašta, i svlačio joj je tange.

I gospode, bila je potpuno gola. Čuo ju je kako ispušta seksualne zvuke iznad muzike.

Zatim su legli na pod i radili ono. Baš tamo, a devojka je bila gore.

Želeo je da gleda, više od svega. Ali lopov u dečaku znao je da je vreme da briše. Da briše dok su prezauzeti da primete.

Polako je otvorio vrata, ispuzao na stomaku kroz njih, zatim ih je zatvorio stopalom iza sebe.

Devojka je sada gotovo pevala: *Teri, o bože, Teri!*

Hari se pridigao na sve četiri, duboko udahnuo, pa potrčao prema vratima. Čuo ju je kako vrišti u ekstazi kad se izvukao napolje.

Dok je hodao prema vozu, oživljavao je svaki trenutak.

Prodao je markice za dvanaest hiljada dolara. Znao je da bi dobio više da je znao više. I da nije bio dete.

Ali dvanaest hiljada je bilo bogatstvo. I previše da drži sakriveno u svojoj sobi.

Morao je otići do svoje lude tetke Megs.

Sačekao je da ostanu sami. Mama je zahtevala da pomogne, ali bila je sposobna samo za lake poslove čišćenja na jednoj kući dnevno, a četvrtkom su imali dve.

Pomogao je Megs da skine posteljinu iz uglađenog stana jednog neženje, koji je koristio za zabavu. Dosadna kiša udarala je o prozore dok su radili. Megs je na muzičkoj liniji pustila neko nju ejdž sranje.

Na sebi je imala majicu koju je vezala u čvorove i sama obojila u ljubičasto i zeleno, a kosu, koju je nedavno obojila u neku tamnosmeđu, skupila je ispod zelene marame. Sa ušiju su joj visile minđuše s kamenčićima, a ružičasti kvarc – za ljubav i sklad – sa lančića oko vrata.

„Želim da otvorim bankovni račun.“

Pogledala ga je dok je gurala posteljinu u korpu za veš. Oči su joj bile plave kao i njegove i mamine, ali svetlije, i sanjalačke.

„Zašto, druže?“

„Zato.“

„A-ha.“

Odmotala je čaršav na gumu i zajedno su ga razvukli, pa počeli da namешtaju preko kreveta.

Hari je znao da bi mogla ostati i na tome. Na tom „a-ha“ koje se rastezalo unedogled.

„Imam skoro trinaest, i uštedeo sam nešto novca, pa želim da imam račun u banci.“

„Kad bi to bila cela istina, a ne samo deo, razgovarao bi o tome s mamom, a ne sa mnom.“

„Ne želim da je opterećujem.“

„A-ha.“

Ponovili su postupak i sa ostatkom posteljine.

„Trebalo mi odrasla osoba da pođe sa mnom, verovatno zbog potpisa.“

„Koliko novca?“

Ako pođe s njim, ionako će saznati, pa ju je pogledao pravo u oči.

„Gotovo petnaest hiljada dolara.“

Noćna igra

Prodorno se zagledala u njega. Zasijao joj je sićušni plavi kamenčić sa strane na nosu.

„Hoćeš li mi reći odakle ti toliki novac?“

„Dajem časove i radim povremene poslove, i čistim kuće. A skoro ništa ne trošim.“

Okrenula se da dohvati jorgan, crn kao ponoć, mekan kao oblak. I rekla je: „A-ha.“

„To je moj novac, i može da plati neke račune, i deo hipoteke. Ponovo imamo zaostalih dugova, i neki tip je dolazio – iz agencije za naplatu. Rekla mi je da idem u sobu, ali dovoljno sam čuo.“

Klimnula je glavom dok su nameštali jorgan preko kreveta, zatim je počela da navlači jastuke.

„Dobar si sin, Hari, i nisi se obratio Dejni zbog ovoga, jer ona ne bi pristala. Previše pitanja, ali imam i ja nekoliko, pre nego što se dogovorimo.“

„Dobro.“

„Jesi li ubio ili povredio nekoga da dođeš do tog novca?“

„Ne.“ Iskreno se zaprepastio. „Čoveče!“

Namestila je jastuke na krevetu. „Prodaješ li drogu – možda travu, Hari?“

Slučajno je znao da Megs puši travu kad uspe da je nabavi, ali nije ga zato pitala. „Ne.“

Uputila mu je dugačak pogled tim sanjalačkim očima. „Prodaješ li sebe, dušo? Seks?“

Vilica mu nije zapravo dodirnula pod, ali činilo mu se kao da jeste. „Gospode! Ne. To je... Ne.“

„Dobro. E sad mi je laknulo. Tako si lep momak. Vrhunski mamac za neke, pa sam se malo zabrinula. Misliš da ne znam kako se iskradaš noću?“ Stavila je prljavu posteljinu na kolica.

„Nadala sam se da imaš devojkicu, ili se nalaziš s drugovima.“ Igrala se svojim kristalom dok ga je proučavala. „Šta god da radiš, radiš to za mamu. Volim je, kao i tebe.“

„Znam.“

„Ne znam zašto je univerzum bacio ovu senku na nju, i nisam oduševljena što novac donosi svetlo. Ali tako je, za nju, jer vidim da previše brine zbog računa.“

Megs se odmakla i osmotrila krevet pre nego što je klimnula glavom u znak odobravanja.

„Ne treba ti redovan bankovni račun. Treba ti brokerski račun. Novac stvara novac, to je tužna činjenica.“

Imala je neke uvrnute zamisli, sigurno, ali Hari je znao da nije ni glupa. Zato je slušao i razmišljao.

„Brokerski račun?“

„Nameravaš li da... uštediš više?“

„Da. Nisu u pitanju samo računi. Prošli put kad je majstor popravio peć, rekao je da više ne može da se popravi, i treba nam nova za ovu zimu.“

„Brokerski račun. Izlazila sam s nekim ko se time bavi. Previše je ispravan da bi postigao neki uspeh, ali pomoći će nam.“

Prišla mu je i spustila mu ruke na obraz. „Ti si dobar sin i pametan dečak.“ Potapšala ga je po obrazima. „Samo nastavi tako.“

Čuli su za pljačku Finklovih poštanskih markica kad je gospođa Keller zalivala biljke na terasi. Osećao je Megsin hladan pogled sa strane dok je prala staklena vrata terase, a on glancao aparate od nerđajućeg čelika.

„Zaista mi je žao što to čujem“, rekla je Megs. „Jesu li bile vredne?“

„Očigledno, ali što je još gore, njihov sin Teri je trebalo da pohađa letnje kurseve na koledžu, ali je to propustio i pravio žurke čitave nedelje dok su bili odsutni. U njihovoj kući. Morala sam reći Alvi da sam videla svetla, čula muziku, automobile. Pa, verovatno ih je uzeo neko od njegovih prijatelja, ili prijatelj prijatelja – znaš kakve su te studentske zabave.“

Znak, pomislio je Hari kad je savršeno izglancao najnoviji frižider.

Kao što bi Megs rekla, univerzum ga je obasjao svetlošću.

I njegova majka se oporavila.

Kad mu je bilo šesnaest, Hari se zaljubio u plavušu pitomih očiju po imenu Nita. Ispunjavala mu je snove i zbog nje je lebdeo školskim hodnicima. Davao joj je časove španskog – besplatno – pomagao joj s domaćim iz matematike.

Išli su u bioskope, ili na picu, ponekad sami, ponekad s Vilom i njegovom trenutnom devojkom. Ponudio se da je prati na matursko veče; pristala je.

Smanjio je posao – i čišćenje i obijanje brava – da bi provodio više vremena s njom. Na kraju krajeva, kupili su novu peć, otplatili medicinske račune i nastavili redovno da plaćaju ostale.

I dalje je, naravno, pomagao mami i Megs u čišćenju subotom po podne. U proseku je obavljao dve pljačke mesečno, i dodavao je novac na svoj račun.

Noćna igra

Ipak su i dalje morali plaćati račune. A približavao se i koledž.

Majci se dopadala Nita, volela je da dolaze njegovi prijatelji da gledaju DVD ili igraju video-igrice. Treća godina srednje škole zauvek će mu ostati u najdražem sećanju.

Za matursko veče je sakupio novac s Vilom i isprsilu su se za limuzinu. Kupio je ukras za ručni zglob s ružičastom ružicom i iznajmio je smoking.

Kad je izašao iz kupatila, Dejna mu je rukama obuhvatila lice. „Oho! Vidi ti njega. Megs, to je But, Hari But. Nema martinija večeras, sine moj. Ni promučkan niti promešan.“

„Časna izviđačka.“ Podigao je dva prsta, zatim ih je prekrstio da je nasmeje.

„Slike!“ Dohvatila je telefon, ali Megs joj ga je uzela.

„Stani tamo pored tog svog zgodnog sina. Bože, Dejna, isti je ti.“

„Ljubav mog života“, promrmljala je Dejna i naslonila mu se glavom na rame.

Obgrlio ju je obema rukama, i privukao je bliže. „Najbolja mama od svih mama.“

Okrenula se i prešla mu ovlaš rukom preko kose. „Tako si porastao. Moj mali je tako porastao, Megs, i ide na matursko veče. Hajde da ja slikam tebe i Harija.“

Dejna i Megs su se zamenile. Megs se podigla na prste kao da će ga poljubiti u obraz. Prošaputala je: „Gurnula sam ti kondome u džep sakoa. Bolje je biti siguran nego se kajati.“

Te noći, posle čarobne maturske večeri, na zabavi kod Vila, Hari je Niti uzeo nevinost, i ona njemu, na hladnim pločicama gostinskog kupatila.

Počeo je poslednje srednjoškolsko leto srećan kao niko u životu.

Pre nego što se leto završilo, rak se vratio na poslednji ples.

DRUGO POGLAVLJE

Hari nije nikad sumnjao u tetkinu ljubav prema njenoj sestri. Prošlost te žene uključivala je vašar, komune i razne zajednice. Stopirala je po čitavoj zemlji, radila – nakratko – kao igračica u Vegasu, zabavljačica, pomoćnica mađioničara, i konobarica u svratištu za kamione, gde je upoznala čoveka o kome je govorila kao prvom bivšem mužu.

Ali Megs je čitavu deceniju potiskivala želju za putovanjima da bi bila uz svoju mlađu sestru. Spremala je kuće i stanove i kancelarije, i čak i u dobrim danima retko je odlazila na više od par dana nekud sama.

U loša vremena bila je stena – šarena, ali čvrsta. Nije nikad propustila lekarski pregled ili dan za hemioterapiju. Kad je Dejna bila preslaba da se brine o sebi, Megs ju je kupala, oblačila – i odbijala je Harijevu pomoć.

„Sin ne kupa majku“, izjavljivala je. „Ne kad ona ima sestru.“

Ali razumeo je koliko je ta ljubav bila duboka i široka kad je rak uzeo mami kosu po treći put.

On i Dejna su zajedno pravili večeru. Bio joj je dobar dan, prilično jak dan. Možda se brinuo zbog tamnih kolutova oko njenih očiju, ili koliko je bila mršava – sama kost i koža – kad ju je zagrlio, ali boja joj je bila dobra, a oči iznad tih kolutova sjajne i srećne.

Završio je domaći zadatak, i Megs je dolazila oko osam. Mogao je izaći bez brige, družiti se malo s Vilom. A onda je nameravao da prouči jednu kuću pre nego što se vrati svojoj.

I tako se dobar dan pretvorio u čudan i neverovatan kad je Megs ušetala dva sata ranije.

Žena koja je volela da boji svoju gustu talasastu kosu ludim bojama, koja je često uplitala u nju perlice i perje, stajala je s ćelavom glavom prekrivenom šljokicama.

Kašika iz Dejnine ruke pala je uz zveket na pod.

„O bože, Megs! Šta si to uradila?“

„Baš lepo izgleda, šta kažete?“ pozirala je, s rukom na boku, a drugom iza uha. „Mislim da je zbog šljokica. Stavila sam šljokice duginih boja u čast mojih prijatelja homoseksualaca, neprijatelja i stranaca, i jednim udarcem ubila dve muve.“

„Tvoja kosa, tvoja prelepa kosa.“

„Donirala sam je – još jedna korist.“ Podigla je prst kad je Dejna zaplakala. „Prekini s tim. Šta ima za večeru?“

„Megs, Megs, nisi morala da...“

„Ništa ja prokleta ne moram. Ja sam slobodan duh, i radim šta hoću i kad hoću.“ Ušla je u kuhinju dok je govorila, i onjušila tiganj. „Dobro miriše.“

„To je – ima piletine unutra. Ti si vegetarijanka...“

„Danas nisam. Danas sam ćelava mesožderka, i bolje bi bilo da ima dovoljno i za mene.“